

לשושנה אין מזל. וגם לא לגברים שבחייה. אחד נהרג במילחמה השני נפטר מסרטן. השלישי כמעט התמוטט. והרביעי הוא יפת

שושנה וארנסט במהומה בנמליהתעופה בין אלה לאיילה

הזוג רכש וילה בלתי-גמורה בשכר נת תל-כנימין ברמת-גן, והמשיך בכניה כדי להפכה לווילה של חלומות. שר שנה הסתובבה במכונית אולדסמוביל מפוארת שהובאה מגרמניה, כשהיא מלווה עליידי הכלב האהוב עליה, קושקוש, מתנת השגריר המצרי הראי שון, טעד מורתאדה. היא גם החליפה את שמה, ואימצה לעצמה רישמית את השם שיף.

בתקופה זו, כשהיה נדמה שהכל מושלם, לא הפסיקה איילה להטריד את שושנה במישפטים ככל בתייה מישפט בארץ. המישפטים היו בין איי לך וחיים, כשהנושא הוא גירושין ר כסף. אולם איילה השתמשה בהם כדי לנגח את יריבתה, וטענה ששושנה אינה אהבת בעצם את חיים, אלא רק

נים פה ושם, לרוב עם נשים נשואות ומוכרות.

שושנה פתחה לפניו עולם חדש. היא ערכה לו היכרות עם בעלייההון מפראנקפורט, והוא נכנס למה שנקרא בארץ החברה הגבוהה.

בין השניים התלקחה אהבה גדולה. כשבנה שיף את מלון דיפלומט בתל-אביב, הם בנו לעצמם דירה בקומה הר 17 של הכניין. לשם הובאו רהיטים מפוארים מפראנקפורט, כלי-חריסיה ר שאר אביורי החברה האירופית. הם התחילו לארח ולהתארח, לבלוט ככל אירוע חברתי חשוב.

הדבר לא מצא חן בעיני אשתו —

האשה שאיתו

שושנה בנמליהתעופה מעיל-פרווה הפוך

עדיין — של חיים שיף, איילה, המבוגרת ממנה בכמה שנים. למרות שהיא נפרדה משיף לפני 18 שנים, לא השלימה האשה החוקית עם המתחלה. היתה לך סיבה פשוטה. איילה ידעה כי שושנה מתכוונת להיות לגברת שיף, כמעט ככל מחיר. איילה לא רצתה להתגרש. מה גם שנורע לי איילה כי שושנה שמה את ידה על צרור מניות של מלונות שיף. גם היחסים בין רובי, בנה של איילה, ובין אביו התקלקלו.

שלוש פעמים ניסתה שושנה להביא לחיים בן. לשוא. גם פה רדפה אותה הטראגדיה. כפעם השלישית הגיעה עד לחורש השביעי של הרינונה. העובר מת. או כבר עברה שושנה את גיל ה 40. והיא סיכנה את חייה כדי ללדת.

שושנה נישאה לו ועזבה את הארץ, בדרך לגרמניה.

השניים התחילו מלא-כלום. היתה להם מיסעדה קטנה בפראנקפורט, שם מכרו נקניקיות. לאט-לאט טיפסו למעלה, עסקו בנכסידלאיניירי, הת-עשרו. נולדו להם שני ילדים, בן ובת.

אך שוב קרה אסון. הבעל לקה בסרטןהמעיים ונפטר. היא נשארה אלמנה צעירה, והפעם גם עשירה.

לפני 15 שנים הגיעה לאחד מביקוריה בארץ, לבושה כתמיד ב מיטב האופנה. היא באה לירושלים, ושם הכירה את חיים שיף.

עד אז היה חיים שיף אדם לאיחבי רוטי במיוחד. הוא חי בנפרד מאשתו, איילה, אם בנו היחיד. הוא ניהל רומא

למרות זאת אפוף עברה של האשה מיסטריוז. הסיפור המלא לא סופר מעולם. שושנה עצמה אינה אוהבת את החשיפה. מעולם לא התראיינה.

אסון אחרי אסון

וישנה קליין נולדה לפני 50 שנה ביוגוסלוויה. היא גדלה ב נתניה, שם עבד אביה המנוח כעובד העירייה. כבר בצעירותה קרה המיקרה הטראגי שהשפיע על כל חייה. טייס צעיר, שאותו אהבה ככל ליבה, נפל במילחמה.

אחרי זה הכירה בנתניה תייר מגר מניה, ניצול-ישואה בשם וולף וינר.

הקרה לארנסט יפת? איך הפך גבר ייקי סוליד, בן למישפחה שמרנית ומכובדת, בנקאי בן בנקאים. לדמות כמעט נוהמית, הבורחת מפני העיתונאים והמסתלקת מן הארץ כמתחרת, כחשכת-לילה?

כרגיל במיקרים כאלה, הנטיה הכללית היא לקרוא "חפש את האשה" בצדק או שלא בצדק, מייחסים רבים ממכרו של יפת את השינוי הדראסטי שחל באישיותו לדמותה של האשה שהיתה לצידו בנמליהתעופה בלוד: שושנה.

יתכן שהאישום נובע מדיעות קדר מות, שמקורן עוד בסיפור אדם וחווה, הנחש והתפוח. אבל רמותה של שושנה קליין-וינר-שיף-וינר עמדה השבוע ב מרכז תשומת-הלב הלאומית.

שיחות על המיזוודות

שתיפגשו — בואי נאמר בעוד שעה, שעה וחצי. **וינר:** "לא, מה פיתאום? אשמע ממנו רק בבוקר, באמת! נו, ספרי לי כבר מה קורה."
אני: "אספר לך מחר בבוקר."
וינר: "אני בכלל לא מכינה מה את מתעניינת בנו. את אוהבת לראיין מפורסמים בתוך כתי הסוהר. אנחנו עוד לא שם... אני ממש מתכוונת לאורחים!"
אני: "אני משאירה לך מיספר-טלפון, ותראגי לך שיפת ייצור איתי קשר!"
וינר: "איזו שאלה? מה המיספר? אני לא חושבת — כעצם אין כל סיכוי — שאשמע ממנו לפני מחר בבוקר, אבל תשאירי את המיספר, ודאי שאראג לך שייצור עימך קשר. את לא מאמינה ליי נסי גם לחייג אליו הביתה שוב. הוא בטח יגיע, אין לי מושג מתי, אבל נסי למצוא אותו בבית."
אני: "קיבלתי את העצה. נמשיך לשוחח בבוקר, אבל אנא נסי לאתר אותו גם הלילה."
וינר (מבולבלת): "טוב, בטח. אז נדבר בכר קר. אני א... מתעוררת חדרשות. איזה חדרשות? 9, 10, מתי שאת מתעוררת...א... שיהיה לך נוח. להתראות!"

וינר בורא קיללה אותי על כל דקה שאני מעכבת אותה בדרכה לנמליהתעופה בן-גוריון, ואולי היתה טרודה במלאכת-האריזה האחרונה של ארבע מיוודותיה ושל מיוודותי של יפת — שאולי גם שהה עימה בכיתה שברמת-גן באותה עת — היא באמת אשה חכמה, או, לחילופין — ערמומית.

איתי, על כל פנים, היא פשוט הצליחה לשכנע, בגלל פניותיה הנשנות וחוזרות — "את לא מאי מינה לי?" — האמנתי לה.

דפנה ברק

עם שושנה וינר, שהיתה טרודה כנראה בסידורים האחרונים לפני הטיסה, שכן קוד-הטלפון שלה היה עסוק במשך כל הערב. השיחה החלה כסון עויין ועברה לסיגנון נינוח.

הנה קטעים נבחרים מהשיחה לתוך הלילה, שהסתיימה חצי שעה לפני שנראתה בנמליהתעופה בן-גוריון בחברת יפת, בדרך לניו-יורק.

אני: "קבעתי עם ארנסט יפת שנשוחח במשך הערב, אני מבקשת שתעזרי לי לאתר אותו."
וינר (בתדהמה): "אבל מאיפה אני יודעת איפה הוא?"
אני: "הוא לא נמצא בבית, וסביר להניח שהיכן שחוא לא יהיה, הוא יתקשר אליך ולא אליי!"
וינר: "למה סביר להניח ככה? באמת שאין לי מושג איפה הוא. את לא מאמינה ליי מה קרה? למה את צריכה אותו כל-כך דחוף? אתם יכולים לשוחח מחר בבוקר!"

אני: "אנחנו לא יכולים לשוחח מחר בבוקר, היכן את מציעה לי לחפש אותו?"
וינר: "האמיני לי שאני לא יודעת. הוא לא אדם שמרווח לאן הוא הולך. הוא אדם סגור כזה, ובימים האחרונים... כמה קשה לו... הוא בכלל נסגר... הוא בטח אצל אחר הילדים שלו, לא יודעת איזה מהם, לשם אני לא יכולה לטלפן..."

אני: "אתם לא צריכים להיפגש במשך הערב?"
וינר: "מה פיתאום? אני בכלל מחכה לאורחים עכשיו! כל רגע הם צריכים להיכנס!"
אני: "ובלילה?"
וינר: "סליחה?"
אני: "אל תהיי כל-כך מועזעת. לדעתי, סביר

ביום השבת, בשעה ארבע אחר-צהריים, טיל פנתי אל ארנסט יפת בדירתו שבמיגדל-דוד. התפתחה בינינו שיחה, שבמהלכה הצעתי לו ריכים שונות להתבטא מעל רפי העולם הזה לגליון השבועי.

יפת, מיבא ייקי כבר ונימוסים כנ"ל, הודיע לי תחילה שגור על עצמו שתיקה בימים אלה. אחר-כך התפתחה בינינו שיחה. הנה משפטים נבחרים ממנה: **יפת:** "בקרוב אשמח להתראיין אצלך, גבירתי. כעת אני לא מתראיין. מאז האיש ההוא מידעיות אתרונות..."
אני: "סליחה?"
יפת: "האיש ההוא שריאיין אותי מידעיות. **אני:** "אתה מתכוון ודאי לשייקה בךפורת..."
יפת: "נו, כן. מאז לא התראיינתי. ביחוד לא על ענייני הפרטים או הכספיים. אבל אתם כבר כתבתם עליי השבועי רחל המרחלת!"
אני: "אין לי עניין לשאול אותך בדיוק על ענייני הכספיים, מכיוון שאני מכינה כזה."
יפת: "על זה, גבירתי, אני גם לא מוכן לדבר!"
אני: "זה נראה לך ודאי קטנוני. חטטני אולי?"
יפת: "את זה את אומרת! אבל טוב שאמרת! אני מבטיח לך לדבר בקרוב."
השיחה התמשכה, ובסיכומה הגענו להבנה והס כמה שנמשיך בשיחתנו מקץ שעתים. יפת לא הזכיר אף ברמו שהוא ייעדר מהבית בעוד שעתים, ולא היה בארץ מקץ כמה שעות. כשטלפנתי שנית, כבר לא היה בבית.

בינתיים הגיע מידע למערכת העולם הזה שהוזמנו זוג כרטיסי-טיסה עבור יפת ויודרתו. שושנה וינר, לחצות, בטיסה 001 לניו-יורק, אחרי השעה 10 בלילה ניהלתי שיחה ממושכת

את כספו, ובוגרת בו. פעם גם התפתחה בין השתיים תיגרת-ידיים ממש בבית הקברות, בעת הלוויה מישפחתית. במהלך המאבק הזה זרקה איילה שיף, כפעם הראשונה, את הפצצה למעשה יש לשושנה רומאן סורי עם הבנקאי ארנסט יפת.

בלשים של היריבה

באותו רגע לא האמין איש לי שמועה רמיונית שכזאת. זה נראה כמו השמעה זרונית, עלילה מטורפת של אשה קנאית.

כי ארנסט יפת היה גבר נשוי, שקט וסוליד, שם אשתו היה אלה.

אלה שמטרלינג (פרפר) בגרמנית) הכירה את ארנסט יפת כשהיא היתה בת 13, והוא בן 17. בניהבנקאים, היורש של חברת יעקב יפת ושות', היה אדם סוליד מלידה, וגם עלי-פי אפויו.

גם אלה היתה סולידית. כשכגרה, היתה אחת משתי הנשים היחידות שהשתתפו בקורס הראשון לדיפלומטים מטעם משרד-החוץ-בדרך, עוד לפני קום המדינה.